

Tarot, quiromància i vidència

El 30 d'agost, a Cervera es celebra un aquelarre que rememora de manera festiva una de les màximes expressions de la màgia negra. Evidentment, les «bruixes» de Cervera no es passaran per la pedra cap mascle de cabra ni la festa acabarà en orgia, enmig d'invocacions al Maligne. Serà només un acte lúdic, que començarà a voltants de mitja nit i acabarà amb l'eixida del sol. No hi ha indicis que aquest «aquelarre» sigui veritablement un acte màgic, on actuïn forces que entren dins el terreny de l'ocult, d'allò que, genèricament, coneixem per esoterisme.

Però, ¿on acaba la festa i on comença el rite? ¿On esdevé màgic el rite? ¿On poden confluïr la màgia blanca i la màgia negra? ¿Qui és i com treballa un mag i qui fa estafa?

Mara, parapsicòleg d'ascendència aràbiga, resident a Barcelona, ens aclareix i situa al seu lloc algun dels conceptes esotèrics. A casa seva, un pis antic a Gràcia, no hi ha res d'estrany enlloc. El despatx on rep les visites és d'una normalitat que pot resultar decebedora per a qui esperi trobar-se'l amb turbant i una bola de vidre a les mans. Una taula, dues cadires, la seva butaca, prestatges, els seus diplomes emmarcats en un pany de paret i, en l'altre, un tapís indi. Només dues coses retenen l'atenció: al costat del tapís, girades, unes quantes fotografies: «Són de clients que m'han demanat ajut»; i, en un prestatge de la llibreria, un tarot usat. «El tarot, les cartes, l'utilitzo només com a mitjà transmissor, però es pot fer servir una bola de vidre o altres objectes. Per poder interpretar-les correctament, s'han de tenir certs poders mentals. Qui no els té, l'única cosa que fa es estafar el pobre desgraciat que té al davant.»

—¿De quina mena de poders mentals parla?

—Jo, en una consulta, utilitzo si-

Mara, parapsicòleg deixeble de madame Foucart, té la consulta a Barcelona.

Impulsats per problemes anímics, els seus clients en queden satisfets. Cadascun li n'envia cinc de nous, perquè ell, ho diu pausadament, no enganya.

Àngels Pera

«El vampirisme psíquic és molt més freqüent del que la gent es pensa.»

multàniament el tarot, la quiromància, la telepatia i la vidència, a través de les vibracions que rebo de la persona que tinc davant. Hi ha gent que, aquestes vibracions, les fa visibles (almenys per a mi), és el que es coneix per «aura», i n'hi ha que no. La majoria de les vegades no em cal les cartes per endevinar res, perquè en aquestes vibracions, en aquesta energia, la persona transporta tot el que

em ve a exposar o, inconscientment, tot el que vol que jo li endevini. Les cartes només van confirmant els punts més concrets.

—¿Com veu vostè l'aura, quina representació física té per a vostè?

—De la mateixa manera que es veu una imatge sobreposada a la televisió, o en alguna fotografia.

—De fet, els mitjans que fa servir en una tirada no tenen res d'esotèric.

—No, en una tirada de cartes els poders que utilitzo són purament mentals, que potencialment estan a l'abast de tothom; encara que cal tenir-los més desenvolupats i, a més, fer-los servir dia a dia, perfeccionar-los. Si vol, en farem una prova. Agafi el tarot i barregi les cartes.

En successives tirades em va explicant, com si m'hagués parit, el meu passat, el present, els amors, amics i enemics, l'horrible situació financera... Del futur, en fi... Finalitzada la sessió, rematant la feina, diu: «Pensi en qui vostè vulgui». Penseu, i descriu físicament el rostre d'una antiga enemiga. No se n'ha deixat ni una arruga.

—Si el que ha fet fins ara es purament mental, ¿quan utilitza les ciències ocultes?

—Quan faig el que anomenem «treballs», per intentar solucionar algun problema que tingui solució, o bé per intentar que la persona canviï d'actitud respecte a aquest problema i l'enfoqui d'una altra ma-

nera. Són treballs blancs, de màgia blanca.

—Ho recalca d'una manera especial. ¿Quins límits separen la màgia blanca de la màgia negra?

—Els límits són molt subtils, de vegades, per fer el bé has de fer mal, i a la inversa. Procuo no sortir dels límits de la màgia blanca.

Quan es fa màgia blanca demano l'ajut a, diguem-ne, forces benignes, i

tano

tano

tano

tano

tano

tano

GANDIA

en la negra s'invoca determinades forces malèfiques. El bé i el mal, entesos com a categories molt àmplies, en serien els límits.

—¿Així, en una missa negra, o fent un macumba o un vudú, el que es demana és mal invocant el mal?

—Sí, són rituals específics de màgia negra. No tinc coneixement que aquí es facin misses negres, però sí que se'n fan a Europa central i als EUA. Els oficiants ofereixen sacrificis de tota mena al que entenen per diable; a canvi, demanen ajuda i poder. Macumbes i vudús es fan a tot arreu, i són perillósissims. Un vudú fort, si no està ben fet, pot rebotar contra qui l'ha fet, i és mort segura.

L'element important en tot acte de màgia es la invocació que es fa de determinades forces. Qui fa màgia negra invoca el mal i, normalment, aquests bruixots es mouen en esferes molt elevades, en el món de les altes finances. Per exemple, sempre actuen on hi ha grans interessos creats.

—¿Com «El Brujo» de Isabelita Perón?

—Sí, exactament.

—¿Quina creu que n'és la raó?

—És molt senzilla: per obtenir el poder material no es pot ser un sant, n'has de fer moltes i de vegades molt grosses.

—L'església, les religions en general i les lògies francmaçoniques també tenen grans interessos creats, no espirituals precisament.

—Sí, però crec que l'església vol mantenir el misteri i certa màgia per guanyar adeptes. Tot el que es desconeix té un component molt fort d'atracció. Mantenint el misteri, es manté l'estructura de l'església. Ara bé, del que estic convençut és que, en l'origen, totes les religions neixen en un intent d'atraure forces benèfiques, interpretades i simbolitzades de diferents maneres, segons la cultura de què es tracti.

Però coexistent amb aquestes, hi ha les malignes. I és impossible dissociar-les. Minimitzant-ho: no hi ha ningú absolutament bo ni ningú absolutament dolent. Hi ha graus, i el que valen són les intencions. Quant als francmaçons, n'he conegut dos i només conec el que ells m'han explicat, que és molt poc. L'únic que li'n puc dir és que formen un cercle tancadíssim i estan sempre en llocs clau. En desconec els rituals, però crec que certa religió hi juga un paper fort.

—Vostè té una experiència com a exorcista.

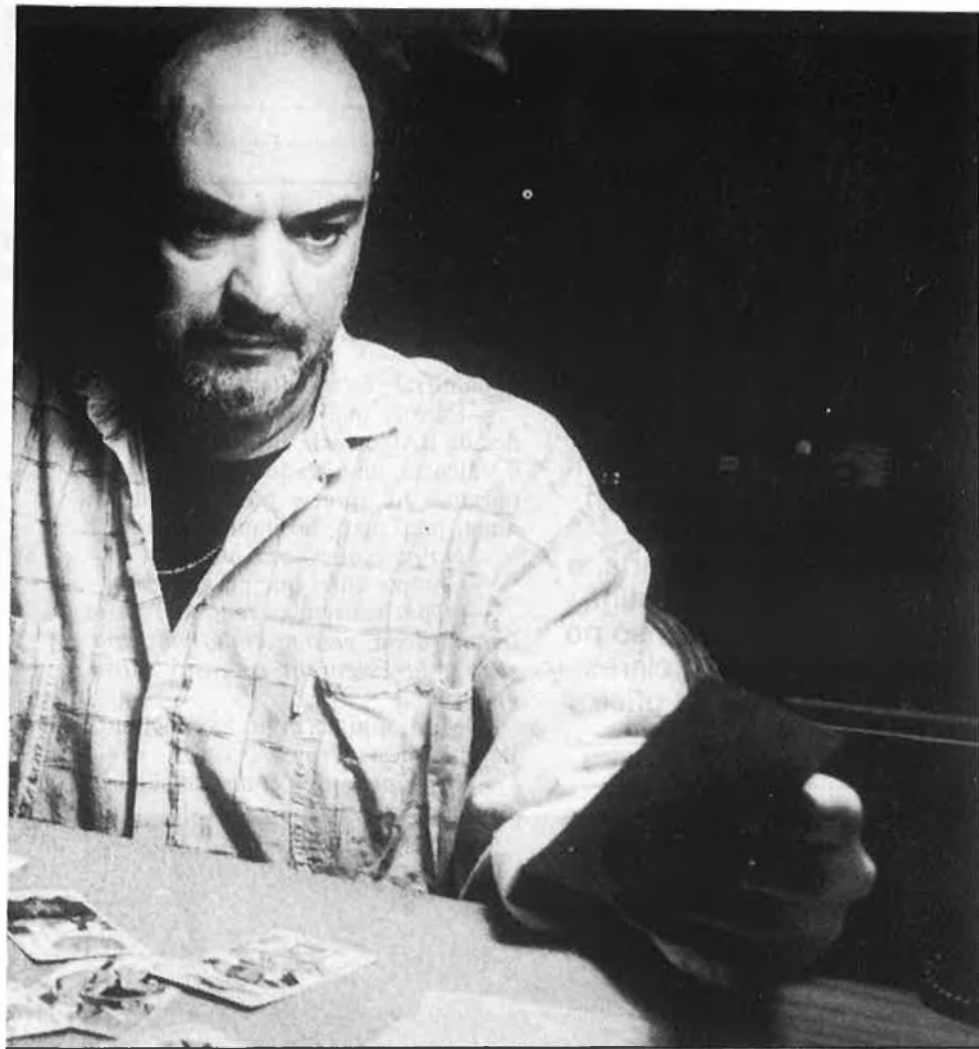
—Només n'he fet un, ja fa temps i,

per tant, la meua experiència en aquest terreny és molt pobra. En màgia en general, els símbols són molt importants, no la figura o el dibuix del símbol, sinó el que aquest símbol, per mitjà d'invocacions, representa.

És a dir, una creu sempre ha estat un símbol benèfic, com una creu invertida, una estrella de David envoltada d'un cercle o els tres sisos han estat símbols malèfics sempre. En un exorcisme és necessari que el que està posseït per un esperit maligne ho estigui realment, i això es nota només entrar en una habitació on n'hi ha un. L'ambient és gèlid.

A mi em van cridar per a atendre un noi jove, i, a més del fred que feia a la cambra, ell tenia les faccions totalment desencaixades, i convulsions, i espasmes molt forts. La veu li havia canviat i era impossible mantenir-hi una conversa. Em vaig quedar amb ell i la seva àvia a l'habitació, i el vaig lligar més fort del que estava, i el vaig tapar amb un llençol on havia dibuixat creus. Llavors vaig concentrar-me i vaig posar-me en contacte amb l'esperit que ocupava el cos d'aquell noi, al mateix temps que repetia una sèrie d'invocacions. La tempestat es va normalitzar, i el noi es va adormir.

«Un vudú fort, si no està ben fet, pot rebotar contra l'oficiant, i és la mort segura.»

l'ambient molt fred, es retira i torna, alternativament. Però no pot ser un corrent d'aire, perquè no hi ha possibilitats que ho sigui: La porta que comunica el rebedor i el despatx amb la seva casa és tancada i ni al rebedor ni al despatx hi ha finestres. Per un moment, sembla com si la temperatura al despatx es vagi normalitzant. Mara s'aixeca i obre de bat a bat la porta que ens comunica amb el rebedor d'entrada, i es queda dret sota el marc.

—¿Que te vostè por?

—No.

—No se n'ha de tenir mai. Els vius són molt més perillosos.

—No tindrem pas visita.

—Podria ser, però tot té una explicació. Aquesta habitació és el receptacle de quantitat d'energia i és, a més, el meu lloc de treball.

Continua parlant, dret, mirant un punt del saló de l'entrada.

—Vingui sense por.

En un angle de l'entrada hi ha un gerro ple de flors blanques i roses que es mouen, molt lentament; alguna de les tires de la cortineta de fusta que hi ha al darrere, també. Ho contemplem fins que el moviment s'acaba. Són quarts d'una de la matinada d'un dia del mes d'agost, fa fred i no corre l'aire.

Mara somriu i explica que és un esperit que coneix —«sé qui és però no l'he vist»—, i que el millor que podem fer és prescindir-ne.

—¿Quines garanties dóna a un client que el «treball» que ha fet és cert?

—Si em vénen amb problemes sense solució, ho dic i intento alleugerir-ho, i, si hi ha possibilitat per a solucionar-ho, dic al client què és el que ell ha de fer, i jo faig el «treball». Sempre demano confirmació i, llevat d'alguna ocasió, aquesta és positiva. La prova és que cada client sol enviar-me una mitjana de cinc nous clients. Saben que no enganyo.

—¿Diu la veritat si en el futur d'una persona veu desgràcies fortes?

—Tot depèn del caràcter d'aquesta persona. Si crec que es capaç d'enfrontar-s'hi, sí. Normalment, però, faig alguna advertència.

—¿Quins són els problemes més freqüents?

—La immensa majoria de la gent ve aquí per dos motius: amor i economia. Aquests són els problemes de la majoria. □

Quan es va despertar, tenia molta gana i no recordava res.

—¿Què en pensa, del vampirisme?

—El vampirisme físic es raríssim i, quan es produeix, és derivat sempre d'alguna malaltia psíquica; en canvi, el vampirisme psíquic és molt més freqüent del que la gent pensa. Hi ha persones que «xuclen» l'energia dels altres. Jo mateix, per exemple. En acabar una visita, més d'un client m'ha dit que es trobava molt cansat, xafat, i és que li havia «robat» energia. Però això es un fenomen físic, sense cap misteri.

—Vostè va ser «el deixeble» de Mme. Foucart, la famosa vident de l'alta societat parisenca, i ho dic entre cometes perquè és vostè qui va rebre, en morir ella, tots els seus coneixements en matèria d'ocultisme.

—Sí, quan a mi m'arribi el moment, faré el mateix amb qui cregui convenient. Vaig viure a França fins els 20 anys i la meua família estava emparentada amb Mme. Foucart. Quan jo tenia set anys ella va descobrir que tenia «poders» i, des de llavors fins que va morir, em va ensenyar tot el que sabia.

—La tècnica per fer «treballs», com vostè en diu, ¿l'ha apres de madame Foucart?

—Sí, a l'hora de fer un treball em tanco aquí, al despatx. De matinada, completament sol, intento connectar amb la ment de la persona que me l'ha demanat. Utilitzo la telepatia, la fotosíntesi (intento treure la màxima informació que em puguin donar els trets d'una persona, tenint la seva fotografia al davant), o objectes personals que desprenen vibracions, i, a tots aquests elements, en certs casos, n'hi afegeixo un altre que ja és esotèric: Utilitzo la meua capacitat mediúmnica, invocant esperits que em són propers, perquè m'ajudin a realitzar el que el client m'ha demanat.

—¿Acudeixen a la seva crida?

—Sempre en ve algun.

—¿Són forces benignes?

—Depèn del meu estat anímic.

—¿En quin sentit són properes a vostè?

—Sempre solen venir els mateixos. Els conec de fa temps.

Precisament, per raons esotèriques, l'entrevista es fa passada la mitja nit, al despatx de Mara. Estem sols a casa seva. Tot és tancat, tret de la porta del despatx, que Mara ha deixat entreoberta i que dóna al rebedor. A la cambra, i no són suggestions, ha entrat un petit corrent d'aire, que deixa